శాపాద్దం

శ్రీమతి న్యాయపతి కమలారంజని

అర్ధ రాత్రి వీధిలో రిక్షా ఆగిన చప్పుడుకి తల్లీ కూతుళ్ళిద్దరూ ఆతృతగా కిటికీలోంచి చూసేరు. రిక్షా దిగి తూలుతూ నడిచి వస్తున్న వ్యక్తిని పోల్చి గబ గబా తలుపు తీసి మెట్లు దిగి యిద్దరూ చెరొక వైపూ సాయం పట్టి లోపలికి తీసుకువచ్చేరు.

భారతికి లోలోపల భయంగా వుంది, ఇరుగు - పొరుగు ఎవరైనా చూస్తున్నారేమోనని. అంతటా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అందరిళ్ళల్లో అప్పటికే లైట్లార్పేసి వున్నాయి. ఎవరూ చూడ్డం లేదని గమనించి తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చుకుంది.

అన్నపూర్ణకి దుఃఖం ముంచుకొస్తోంది.

"ఏమిటండీ యిది?" అంది ఏడుపు గొంతుకతో.

"ఎప్పుడూ వున్నదేగా అమ్మా!" అంది భారతి నిర్లిప్తంగా.

మంచం మీద అస్తవ్యస్తంగా పడుకున్న రామలింగంని "ఏవండి. భోంచేస్తారా?" అని ఆవిడ అడగలేదు.

"నాన్నా. భోంచెయ్యండి." అని భారతి కూడా అనలేదు.

ఇద్దరికీ తెల్సు అతనలా తాగొచ్చేక చచ్చినా భోంచెయ్యడని!

లోలోపల దుఃఖిస్తున్న తల్లిని ఎలా ఓదార్చాలో తెలియక ఒకసారి ఆమె వైపు జాలిగా చూసి, తర్వాత తన జాగాలో కొచ్చి పడుకుంది. పడుకుందన్న మాటేగాని, నిద్ర రాక ఆమె కళ్ళు మంటపెడుతున్నాయి. ఆలోచనలు కుమ్మరి పురుగుల్లా మనసుని దొలిచేస్తున్నాయి.

నాన్న ఎందుకిలా తయారయ్యేడు? అమ్మ నిజంగా చాలా మంచిది. ఎప్పుడూ ఎదురు జవాబు చెప్పి ఎరగదు. 'ఇది లేదు అది లేదు! అని సాధించదు. ఉన్నదాంట్లోనే తృప్తిగా గడుపుకొస్తుంది! అయినా యిలాంటి పాడు వ్యసనం నించే నాన్నకి వున్న వుద్యోగం కూడా వూడింది. వూర్నిండా అప్పులు! ఎక్కడా తలెత్తుకోలేక ... ఎవరు? నాన్నకేం. హాయిగా తలెత్తుకు తిరుగుతున్నాడు. "షేమ్ లెస్ ప్యూపుల్ ఆర్ ఆల్వేజ్ హేపీ!" మధ్యన తను ... అమ్మ ... తలెత్తుకోలేక, ఎవరింటికి వెళ్ళలేక, సిగ్గుతో చితికిపోతున్నారు! ఇంత వయసు వస్తే మాత్రం ఏం లాభం? బుద్ధి, జ్ఞానం లేకపోయేక! ...

ఆమె మనసంతా దిగులుతో నిండిపోయింది. పోనీ తనకైనా వుద్యోగం వస్తే బాగుణ్ను. తను బి. ఎ. పాసు అయింది. మొన్ననే యింటర్వ్యూకెళ్ళి వచ్చింది. ఇంటర్వ్యూ బాగానే చేసింది. ఈ వుద్యోగమైనా తనకొస్తే బాగుండును. తల్లిని, చెల్లెళ్ళని, తమ్ముళ్ళని ఆదుకోవచ్చు. బాధ్యత మొయ్యాల్సిన తండ్రి బుద్ధి తక్కువగా ప్రవర్తిస్తూ బరువు దించుకోవాలని చూస్తున్నాడు. తన అర్థంలేని తాగుడుకి, బాధ్యతల బరువుకి అనవసరంగా ముడి వేసి, "ఈ బాధల్ని మర్చిపోవడానికే తాగుతున్నా"నని సమర్థించుకుంటున్నాడు. ఇంకా గట్టిగా అడిగితే పెద్ద పెద్ద కేకలు వేసి, ఇంట్లో అందర్నీ తన్నినంత పని చేసి ఆఖరికి, "నేను ఏమి చేతగాని వాణ్ని. చేత కానివాణ్ని. ఇంత విషం యిచ్చేయండి. చచ్చిపోతాను. నా పీడ విరగడయి పోతుంది" అని భోరున ఏడుస్తాడు. ఛీ. అసలు మగాడు అలా ఏడవడం చూస్తే పరమ అసహ్యం వేస్తుంది!

దిగులుతో శుష్కించిన శరీరం, పీక్కుపోయిన దవడలు, లోతుకు పోయిన కళ్ళు, ఆలోచనల్ని తాత్కాలికంగా దూరం చేసుకుని నిద్రలోకి జారుకున్న అమ్మని చూస్తే కడుపు తరుక్కుపోయింది భారతికి.

ఈ సమాజంలో ఎంతమంది తల్లులు యిలాంటి మూగ వేదన అనుభవిస్తున్నారు? ఎంతమంది అబలలు ఎవ్వరికీ వినపడని అరణ్య రోదనలు చేస్తున్నారు?... ఆలోచనలతో తలంతా బరువెక్కి తల నొప్పి మొదలయింది. అప్పుడు ఆమెకి వూహాలోకం కళ్ళ ముందు కదిలింది. ఆ లోకం ఎంత అందంగా వుంటుంది! (అది వూహాలోకం కాబట్టి) ...

అనురాగం అందించే భర్త, ముత్యాల్లాంటి పిల్లలు, స్వర్గాన్ని మరపింపజేసే సంసారం ... ఇవన్నీ ఆమె వూహల్లో ఎప్పుడూ మెదుల్తూ వుంటాయి. అవి వూహలని, వూహలు వాస్తవానికి చాలా చాలా దూరంగా వుంటాయని, మధ్య తరగతి కుటుంబంలో ఒక చేతకాని తండ్రికి, అభం - శుభం తెలియని తల్లికి పుట్టిన ఆమెకి బాగా తెల్సు. అన్నీ తెల్సినా ఆమె ఆ అందమైన వూహల్ని మనసారా ఆహ్వానిస్తుంది. ముఖ్యంగా మనసు పాడయి పోయినప్పుడు బలవంతంగా ఆ వూహల్ని ఆహ్వానించి వాటిలో మునిగి తేలుతూ తన్నుతాను మర్చిపోతుంది. అందమైన వూహలు ఆమె మనసుకి ప్రశాంతత చేకూర్తాయి. అలా రోజు కొక్కసారయినా వూహల్లో తేలిపోతూంటే గాని ఆమె మనసు తేలికపడదు. మనసుకి ఎంతో తృప్తిని, వుల్లాసాన్నీ కలుగజేసే ఆ వూహాలంటే ఆమెకి చాలా యిష్టం. అవి వాస్తవానికి దూరంగా వుంటే వుండుగాక! ఒక దివ్య ఔషధంలా పని చేసి మనసుని సంతోషపరిచే శక్తి వాటికి వున్నప్పుడు వాటిని తనెందుకు వదులుకోవాలి?! ...

తేలికయిన మనసుతో ఆమె మెల్లిగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

* * * * *

అన్నపూర్ణ వంటింట్లో పూజ చేస్తున్నది. పెరట్లో నూతి దగ్గర భారతి అంట్లు తోముతున్నది. రామలింగం పెరట్లోకి వచ్చేడు. కూతురిని చూడగానే ఆ విషయం జ్ఞాపకం వచ్చి అతని ముఖం సంతోషంతో వెడల్పయింది. దగ్గరగా వచ్చి యిటూ-అటూ చూసి ఎవ్వరూ లేరని నిర్ధారించుకుని

'భారతీ!' అని పిల్చేడు.

తలెత్తి చూసింది భారతి. రాత్రి అలా తాగొచ్చినందుకు బాధపడుతున్న సూచనలేవీ ఆ ముఖంలో కనబడ్డం లేదు. చిన్నగా నిట్టూర్చింది.

"ఏమిటి నాన్నా?"

అబ్బె. ఏం లేదూ. మొన్న నువ్వు ఇంటర్వ్యూ కెళ్ళేవు చూసేవా అతను నాకు తెల్సినవాడేలే. నిన్న నేనతన్ని కలిసేను. అవునూ. యింతకీ నువ్వు యింటర్వ్యూ ఎలా చేసేవమ్మా?"

ఇంటర్వ్యూ చేసిన తను నాన్నకి తెల్సు అనేసర్కి ఆమె ఆశలకి కొత్త వూపిరి వచ్చింది.

"బాగానే చేసేను నాన్నా!" అంది సంభ్రమంగా.

"ఏం లేదు. నేను వెళ్ళి నీ సంగతి చెప్పేననుకో. అతను నిన్ను రమ్మన్నాడు. నువ్వు కూడా ఓ మాటు అతన్ని కల్సుకో. ఎందుకైనా మంచిది."

"నే నొక్కర్తినే ఎలా వెళ్ళను నాన్నా? మీరూ రండి."

"అబ్బె. నేనెందుకు? ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లలు ఒక్కళ్ళు వెళ్ళి అడిగితేనే సులభంగా వుద్యోగాలు దొరుకుతాయి!"

"అంటే?!" గిన్నెలు కడుగుతూ తండ్రి మాటల్లోని వ్యంగార్థాన్ని గమనించి అతని కళ్లల్లోకి సూటిగా చూసింది.

అతను నిటారుగా అయ్యేడు. కొంచెం కోపం వచ్చింది.

"ఏమిటే వెధవ సందేహాలూ, నువ్వూనూ! ఈ రోజుల్లో వుద్యోగం దొరకడం మాటలను కున్నావా?కాళ్లా- వేళ్లా పడితేగాని వుద్యోగాలు రావు. లంచం యిచ్చుకునే స్థితిలో మనం లేనప్పుడు స్వయంగా ప్రాధేయపడకపోతే ఉద్యోగం నీ కాళ్ల దగ్గరకి వచ్చేస్తుందను కున్నావా?" ధుమ ధుమ లాడ్డం మొదలెట్టాడు.

భారతికి తండ్రి మాటల కర్థం చూచాయిగా తెల్సింది. గుండెలు దడ దడ లాడేయి. అయినా వుద్యోగం దొరకడం ఎంతో కష్టం అని తెల్సిన ఈ పెద్దమనిషి మరి తన వుద్యోగం ఎందుకు చేజేతులా పోగొట్టు కున్నాడో?!

"వేసిన ఎరువులు ఎంత కంపు కొట్టినా పూచే పువ్వులు అందంగా వుంటే చాలు. అందమైన పువ్వులు చూసి సంతోషపడ్తారే తప్ప వాటికి ఎలాంటి ఎరువు వేసారో ఎవరూ సాధారణంగా అడగరు!" అనేసి అక్కడ్నుంచి విసవిసా వెళ్లి పోయేడు రామలింగం.

ఆమె కిప్పుడు పూర్తిగా అర్థమయి పోయింది.

తల్లి దేవుడి గదిలో వుంది. కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే ఈ పాటికి ఎంతో రాద్ధాంతం అయిపోను.

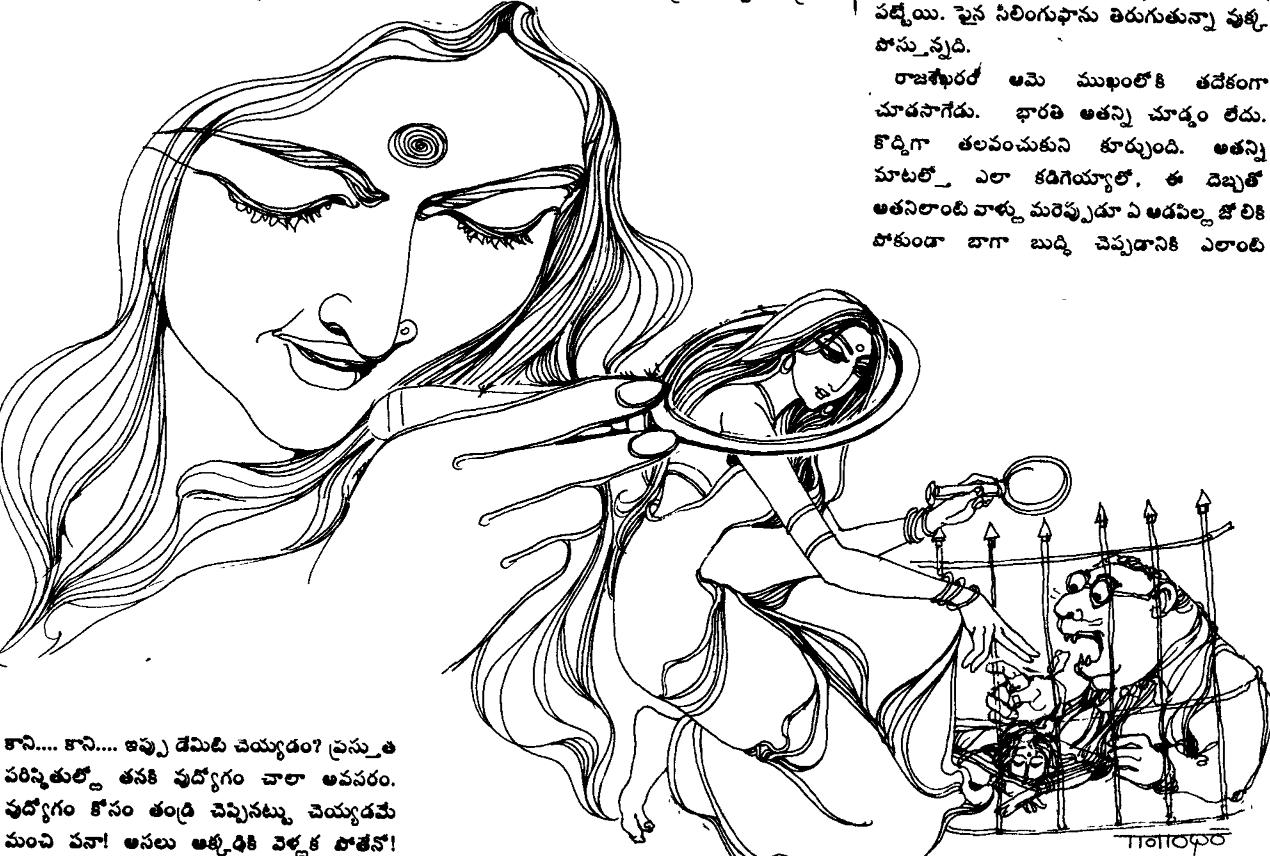

కాని.... కాని.... ఇప్పు డేమిటి చెయ్యడం? ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో తనకి వుద్యోగం చాలా అవసరం. వుద్యోగం కోసం తండ్రి చెప్పినట్టు చెయ్యడమే మంచి పనా! అసలు అక్కడికి వెళ్లక పోతేనో! వెళ్లకపోతే వుద్యోగం ఎలా వస్తుంది?

వుద్యోగం కావాలి. ఎలా? ఈ సమస్యని ఎలా పరిష్కరించు కోవడం?

తనలాంటి ఆడపిల్లలకి వుద్యోగం ఒక సమస్య. కట్నం ఒక సమస్య. పెళ్లి ఒక సమస్య. కాపురం ఒక సమస్య. అసలు జీవితమే పెద్ద సమస్య!

ఆ ఆఫీసర్ని తల్చుకుంటేనే వళ్లు గగుర్పొడుస్తోంది. అతను తనని రమ్మన్నాడా? ఈ మగాడి దృష్టిలో ఆడది ఎంత లోకువ అయిపోయింది! అతగాడి పని పట్టాలి. అక్కడికి వెళ్లి అతని అంతు తేల్చెయ్యాలి. ఒకవేళ తనకి వుద్యోగం రాకపోయినా ఫర్వాలేదు. కాని వాడు "అమ్మ బాబోయ్, ఛస్తే మరెప్పుడూ ఏ ఆడపిల్ల జోలికి పోకూడదు." అని లెంప లేసుకునేలా చెయ్యాలి. చెక్కు చెదరని ఆత్మ విశ్వాసాన్ని, తగినంత సమయస్ఫూర్తిని యిమ్మని భగవంతుడ్ని మనసులో నే వేడుకుంది.

ఒక దృఢాభిప్రాయాని కొచ్చిన దాన్లా ఆమె లేచింది.

మారుతున్న ఈ సమాజంలో తనలాంటి ఆడపిల్లలకి యిలాంటివి అసలు సమస్యలే కావు అన్నట్టు చెయ్యాలి. ప్రతీ ఆడపిల్లా ధైర్యంగా ముందడుగు వెయ్యాలి. కుందేలు పిల్లలా కాకుండా సివంగి పిల్లలా ముందు కురకాలి.

స్నేహితురాలి దగ్గరకి వెళ్తాస్తానని తల్లితో చెప్పి బయలు దేరింది. తండ్రి యిచ్చిన అడ్రసు కాగితం హేండ్‌బేగ్‌లో వేసుకుంది. దాంతో పాటు కారం పొడి పొట్లం, ఒక బ్లేడు, రెండు పెద్ద సూదులు కూడా బేగ్‌లో వేసుకుంది. యుద్ధాని కెళ్తున్న సైనికుడిలా వుంది ఆమె మనఃస్థితి. ఎలాంటిదైనా ఫేసు చెయ్యడానికి సిద్ధపడే వెళ్తోంది. దేవుడి మీద నమ్మకముంది తనకి. తను ఓటమిని ఎంత మాత్రం అంగికరించదు!

* * * *

బజ్జర్ నొక్కింది. ప్యూన్ తలుపు తీసేడు.

"ఆఫీసరుగారు మేడమీద వున్నారు. వెళ్లండి." అన్నాడు ఎగాదిగా చూస్తూ. ధైర్యం – భయం చిత్రంగా యుద్ధం చేస్తున్నాయి ఆమె మనసులో ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కుతున్న భారతికి తన గుండె చప్పుడు తనకే గట్టిగా వినిపిస్తోందేమోనని పించింది.

"రా! కూర్చో." అతని ముఖం ప్రశాంతంగా వుంది.

పులికి ఆహారం అవబోతున్న మేకపిల్లలా వుంది ఆమె పరిస్థితి.

"నీ పేరు..... భారతి కదూ. నువ్వు.... రామలింగం గారి అమ్మాయివేనా?" ఆమెనే గుచ్చి చూస్తూ అడిగేడు రాజశేఖరం.

అవునన్నట్టు నెమ్మదిగా తలూపింది భారతి. ఎంత ధైర్యం తెచ్చుకుందా మనుకున్నా అదేమిటో ఆమె గుండె దడదడ లాడుతోంది. పెదవులు సన్నగా వణుకు తున్నాయి. వళ్లంతా చిరు చెమట్లు పట్టేయి. పైన సీలింగుఫాను తిరుగుతున్నా వుక్క పోస్తున్నది.

రాజశేఖరం ఆమె ముఖంలోకి తదేకంగా చూడసాగేడు. భారతి అతన్ని చూడ్డం లేదు. కొద్దిగా తలవంచుకుని కూర్చుంది. అతన్ని మాటల్తో ఎలా కడిగెయ్యాలో, ఈ దెబ్బతో అతనిలాంటి వాళ్లు మరెప్పుడూ ఏ ఆడపిల్ల జోలికి పోకుండా బాగా బుద్ధి చెప్పడానికి ఎలాంటి

ధైలాగులు వుపయోగించాలో ఆలోచిస్తోంది. ఆమె కళ్ల ముందు వుద్యోగం కోసం వచ్చిన ఆడపిల్లల శీలాన్ని అపహరించిన ఎంతో మంది ఆఫీసర్ల వుదంతాలు కదులుతున్నాయి.. ఆమె చెవుల్లో, వుద్యోగం అనే ఆధారం కోసం ఈ ద్విపాద పశువుల కామతృష్ణకి బలైపోతూ, చావలేక, బ్రతకలేక, ఛస్తూ- బ్రతుకుతున్న ఎంతో మంది అబలల ఆర్తనాదాలు మార్మోగు తున్నాయి. అతనిని చూస్తుంటే వళ్లు మండి పోతోంది భారతికి. పైకి ఎంత నెమ్మదిగా వున్నాడు! ఏం ఎరగనట్టు ఆ మొహం వాడూనూ. పైకి ఏం ఎరగనట్టుండే వాళ్లే కొంపలు కూల్చే రకాలు!ఇతగాడు నన్ను రమ్మన్నాడా? లేకపోతే.... తన తండ్రే ఒకవేళ యితనికి "కీ" యిచ్చేడా? ఏమో! తన తండ్రి కూడా యిలాంటి సుగుణాకర చక్రవర్తే! ఏం ఎరగనట్టు కాగితాల్లో తల దూర్చి ఏదో, సరసర వ్రాసేసు కుంటున్న అతన్ని చూస్తుంటే ఆమెకి అరికాలి మంట నెత్తి కెక్కుతోంది. అయినా తమాయించుకుంటూ అంది.

"సార్! నా కెలాగైనా వుద్యోగం వచ్చేలా చూడండి సార్!"

అతను కుర్చీలో ఏ మాత్రం కదిలినా, లేచి తన దగ్గర కొచ్చేస్తాడేమోనని భయంతో ఆమె చిగురుటాకులా వణికి పోతోంది. ఎంతో ధైర్యంతో ఎదుర్కొందామని వచ్చింది. తీరా.... యిప్పుడిలా నీరు గారిపోతోంది. ఆమె మనసులోని ఆలోచనలు శరవేగంతో పరుగెడు తున్నాయి....

అతను లేచి తన దగ్గర కొస్తాడు. భుజం మీద చెయ్యి వేస్తాడు. తను వణికి పోతుంది. అదోలా నవ్వుతాడు. తను అసహ్యంగా చూస్తుంది. కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టు కుంటాడు. తను విదిలించి కొడుతుంది. అతను రెచ్చి పోతాడు. చరచరా ఆ వెనక గదిలోకి లాక్కెళ్లి పోయి.... తనని బలవంతంగా.... అబ్బ.... వూహించు కుంటుంటే విపరీతమైన భయం వేస్తున్నది. అంతా అయిపోయేక తను ఏడుస్తుంది. మొత్తు కుంటుంది!.... సడన్‌గా తన బ్యాగ్ జ్ఞాపకం

భూతద్దం

వచ్చింది. నో. అలా జరగడానికి వీల్లేదు. అసలు అతను దగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చెయ్యంటూ వేస్తే తను వూరుకుంటుందా పిరికి పందలా. ఛ. నెవ్వర్. వెంటనే అతనిక్కనబడకుండా మెరుపులా తన బ్యాగ్‌లోంచి రక్షణాయుధాల్ని తీసి అతని మీద ప్రయోగించదూ!ముందుగా ఏది ప్రయోగించాలి? పేది? సూదులే సులభం. గట్టిగా గుచ్చెయ్యాలి. ఆపైన బ్లేడు. తర్వాత కారం... లేదు ముందే కారం కళ్లల్లో పోసెయ్యాలి. కాదు..... ..... కాదు....

రాజశేఖరం కాలుతున్న సిగరెట్టుని ఏష్‌ట్రేలో పడేసి లేచేడు. భారతికి భయంతో రోమాలు నిక్క బొడుచు కున్నాయి. తనెంత పొరపాటు పని చేసింది! పులి బోనులో అడుగు పెట్టేక పులి "తినదు" అని అనుకోవడం ఎంత అవివేకం! తనసలు రాకపోవల్సింది....

అతని ప్రతీ చర్యని ఎక్స్‌రే కళ్లతో గమనించడం మొదలెట్టింది. ముంగిస పాముని చూసినట్టు చూస్తున్నది. రాజశేఖరం బార్లా తీసివున్న తలుపుల్ని దగ్గరకు వేసి వచ్చేడు.

"మీ నాన్న.... నిన్ను.... పంపేడు కదూ...." హఠాత్తుగా అన్నాడు.

తెల్లబోతూ చూసింది భారతి.

"మీరు రమ్మన్నారట...." అంది.

"అలా అని మీ నాన్న చెప్పేడు నీతో. అవునా?"

అవునన్నట్టు తలూపింది.

"చూడు భారతీ! మీ నాన్న నాతో ఏం చెప్పేడో తెలుసా?"

చెవులు రిక్కించుకుని వింటున్నది భారతి.

"రేపు మా అమ్మాయిని మీ దగ్గరకు పంపిస్తాను. తన నుంచి మీక్కావల్సిన దేది తీసుకున్నా నా కభ్యంతరం లేదు. కాని మీరెలాగైనా తనకి వుద్యోగం యివ్వాలి." అన్నాడు నా చేతులు పట్టుకుని.

"ఓహ్!" చెవులు మూసుకుంది గట్టిగా.

"మా నాన్న.... మీకు ముందునించీ తెలుసా?"

"తెలీదు. మీ నాన్నలాంటి వాళ్లుంటారని కూడా అనుకోలేదు. వుద్యోగం కోసం కన్న కూతుర్ని "ఎర"గా వేద్దామనుకునే కుత్సిత స్వభావం గల మీ నాన్నలాంటి వాళ్లని చూడ్డం యిదే మొదటిసారి కూడా!"

దగ్గరగా వచ్చేడు రాజశేఖరం.

"భారతీ! నువ్వు ఎంత భయపడుతున్నావో నీ ముఖమే చెప్తున్నది. వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ నిన్ను గమనిస్తున్నాను. నీ ముఖాన పట్టిన చెమట్లు, వణుకుతున్న చేతివేళ్లు, నీ భయాన్ని స్పష్టంగా ఋజావు చేస్తున్నాయి. వుద్యోగం యిస్తామని ఆశపెట్టి ఆడపిల్ల శీలాన్ని అపహరించే దౌర్భాగ్యులు ఈ సమాజంలో వున్నంత కాలం, నీ తండ్రి లాంటి చేతగానివాళ్లు, పరాన్నభుక్కులు కూడా ఈ సమాజంలో వుంటారు. నువ్వు భయపడ్డంలో అసహజం ఏమి లేదు.

కాని ఒక్క విషయం భారతీ! నేను.... అలాంటివాడ్ని కాను. టాలెంటుని బట్టి వుద్యోగార్హతని బట్టి వుద్యోగం యిస్తాను. నువ్వు భయపడకు. నిర్భయంగా- నిశ్చింతగా వుండు. నువ్వు యింటర్వ్యూ బాగా చేసేవు. ఈ వుద్యోగం నీకు యిస్తున్నాను. కాని ఒక్క మాట...." అతను ఆగేడు. భారతి వూపిరి బిగపట్టి వింటున్నది.

"మానసిక విలువల్ని పెంపొందించుకుని "మనిషి"గా బ్రతకమని కుత్సితంగా ఆలోచించ వద్దని మీ నాన్నతో నేను చెప్పేనని చెప్పు." గంభీరంగా అన్నాడు.

భారతికి కళ్లంట జలజలా నీళ్లు రాలేయి. ఏడుపుని ఆపుకోలేక పోయింది. ఆనందమో, విషాదమో తెలియని పరిస్థితి!!

అప్రయత్నంగా రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరిస్తూ అంది,

"సార్! మీరు దేవుడు సార్. నిజంగా దేవుడే!"

అతను చిన్నగా నవ్వేడు. ఆ చిరునవ్వుతో చల్లని కాంతులు విరజిమ్ము తున్నట్టుగా అగుపించింది ఆమె కళ్లకు.

"అంతమాటనకు భారతీ! నేను మనిషిని. నీతి తప్పని మనిషిని.... అంతే!" □